

[Justitsministeren.]

der endnu sidder fængslet i Henhold til den Undtagelseslovgivning, der blev gennemført under Besættelsen, og naar det ærede Medlem giver Udtryk for Forundring og Forargelse over, at de uklare Sager af denne Art endnu ikke er blevet gennemgaaet, saa kan jeg ikke andet end atter sige, at jeg i høj Grad savner Videnskabsmandens nøje Omgang med Virkeligheden og kritiske Bedømmelse af, hvad han fremfører. Det ærede Medlem maatte nemlig vide, at der sidder ingen fængslet i Dag i Henhold til Undtagelseslovgivningen fra Besættelsestiden. Det vil jeg gerne understrege.

Jeg kan yderligere sige, at man allerede under Besættelsen i Statsadvokaturen for særlige Anliggender havde nøje Rede paa, hvem der var dømt, og hvem der endnu sad i Fængsel i Henhold til denne særlige Lovgivning. Disse Forhold er altsaa for længst bragt i Orden, og jeg forstaar ikke rigtig, at det ærede Medlem kommer her og spørger, hvorledes det forholder sig, da det dog er vitterligt for alle, at dette Forhold for længst er ordnet. Det kan naturligvis være, det ærede Medlem har tænkt paa Sager af en helt anden Art, men saa skulde han ikke have stillet Spørgsmaalet saaledes, som han gjorde. Det ærede Medlem har maaske tænkt paa Sager om Overtrædelse af den almindelige borgerlige Straffelov, navnlig Røverisager, af hvilke mange hidrører fra den politiløse Tid. Det er rigtigt, at en Del af de Personer, der er dømt, eller som har været sigtet for saadanne Handlinger, nu paaberaaber sig, at deres Handlinger i Virkeligheden tjente illegale Formaal. Hvis det er det, det ærede Medlem har villet spørge om, kan jeg sige, at der bliver taget alle rimelige Hensyn til disse Sager. Angaaende de Sager, der endnu ikke var afgjort inden Befrielsen, forhandler Justitsministeriet med Ministeriet for særlige Anliggender, inden der træffes Afgørelse i Tiltalspørgsmaalet, og mangfoldige Sager er derefter sluttet uden Tiltale. I Sager, der er paadømt inden Befrielsen, har der været al Anledning for de paagældende selv eller deres Paarørende eller Forsvarere til at bringe Spørgsmaalet frem, og i de Tilfælde, hvor dette er sket, og hvor der har været rimelig Anledning dertil, er der sket Genoptagelse af Sagen eller Benaadning. Jeg har netop de sidste Dage paa Foranledning af det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen søret for, at det bliver indprentet Myndighederne, at hvor Forsvarer eller andre rekvirerer Dokumenter vedrørende saadanne Sager for at undersøge Mulig-

heden for Genoptagelse, skal disse Dokumenter fremskaffes hurtigst muligt, saa der ikke sker nogen Forsinkelse af Sagerne. Derimod er det helt umuligt fra Justitsministeriets eller Myndighedernes Side at gennemgaa alle disse Sager for at se, om der er Grundlag for at genoptage dem, fordi der maaske skulde være et Motiv, der bundede i illegale Formaal; det er umuligt, fordi et saadant Motiv ikke vil fremgaa af Sagerne — det er noget, vedkommende maa oplyse ved Siden af. Men de paagældendes Forsvarere eller Paarørende har, som sagt, Anledning til at bringe Sagerne frem, hvis de mener, der er noget at ændre.

Det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp anmodede mig om Oplysning om, i hvor mange Tilfælde Statsadvokaturen i de politiske Sager har indstillet Tiltalefrafald, og hvor Rigsadvokaten derefter har paabudt Tiltale rejst. Jeg maa dertil svare, at der foreligger ingen Statistik herover, og at det, hvis jeg skulde give det ærede Medlem Svar herpaa, vilde kræve Gennemgang af over 20 000 Koncepter, og saa vilde det, efter hvad der er meddelt mig, alligevel ikke vise noget med Hensyn til, om den Praksis, Rigsadvokaten har fulgt, har været den rette. Rigsadvokaten har i øvrigt oplyst mig om, at det drejer sig om meget faa Tilfælde, der i hvert Fald udgør et mindre Tal end de Sager, i hvilke Statsadvokaturen har indstillet Tiltale, men hvor Rigsadvokaten har bestemt Tiltalefrafald.

De ærede Medlemmer Hr. Heick, Hr. Jørgen Gram og Hr. Bartholdy rejste Spørgsmaalet om Behandlingen af de sønderjyske Frontkæmpere, og navnlig Spørgsmaalet om en Godskrivning over for dem af dem, der nu kommer hjem fra Krigsfangenskab, for den Tid, de har siddet i Fangenskab. Jeg tror her at kunne udtale, at dette Spørgsmaal bliver løst paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade, idet jeg gennem Indstilling om Benaadning søger at tage Hensyn til den Tid, de paagældende har siddet i Krigsfangenskab, saaledes at denne Tid tages i Betragtning paa lignende Maade som Internering og Varetægt og efter individuel Behandling i hvert Tilfælde, naar det er virkeligt Krigsfangenskab, de har siddet i. Ærede Medlemmer vil altsaa se, at her er en Ordning, som, det gaar jeg ud fra, vil tilfredsstille dem fuldstændig. Naturligvis maa vi først have de paagældende dømt, naar de kommer hjem, men saa snart de er dømt, tager vi den Tid, de har siddet i Krigsfangenskab, i Betragtning paa lige Fod med Internering og Varetægt,